

ביבי, סינוואר וכל השאר

אנשי נתניהו כ"שכיתה דרדל'ה". המגור העסקי יצר משוואה שגם כהיתה דלה ספק אם תחזור על עצמה. מצב מלחמה שאינו פוסק, חטופים נרצחים, משק במשבר - שווים פחות מ־24 שעות של שכיתה. המגור אמר את דברו ושכ לעסקיו. החיים חייבים להימשך.

הגענו למשפיעים הפוטנציאליים מהאופוזיציה. להם ודאי יש מוטיבציה להילחם לשינוי המצב במטרה לזכות בעצמם בעמדות כוח, השפעה ומנופי שינוי. יו"ר האופוזיציה איר לפיד מקפיד להתראיין ברהיטות אחרי כל אירוע משמעותי שנתניהו יוצר, משוכנע כנראה שההתנסחויות החדות שלו ננעצות כסכין בבטן הרכה של ראש הממשלה ומסתור בכות שם. או זהו, שלא כל כך. לפיד גם משתדל ליצור את הרושם ששיחות על מהפך פוליטי מתרחשות בהובלתו כל הזמן. כן, ועדיפה שתיקה, עד שלפתע יבשילו. ברם, זה לא קורה. בני גנץ, המועמד המוביל לכאורה להחליף את נתניהו בבחירות, אם וכאשר יהיו, לא מצליח להיפרד מן הדמות העצית שלו. לא תמצאו אותו מוביל אג'נדה באופן אגרסיבי גם אם חייו יהיו תלויים בכך. המאמץ מכמיר הלב שלו ושל שותפו גדי איזנקוט להסכים מוביל איתו את המדינה אל התהום. לא זה שביבי אומר, מזכיר יותר מכל קרון מקרקש שנתם הרחק מהקטר שנתניהו מוביל איתו את המדינה אל התהום. מי נשאר? ליברמן? הוא לא יודע להרים קבוצה. נראה שהוא מתקשה לייצר חיבור בין יד ימין שלו ליד שמאל מחשש שאחת תבגוד בשנייה. טוב, אז ג'ז ביידן. הוא יגיד לביבי Just do it! והכל יסתדר אבל כידוע ביבי סופר את ביידן לסירוגין, וביידן בכלל בדרך החוצה. בינתיים, אפשר לדרדר את הבית הלבן לתחתית רשימת המשפיעים.

נותרנו עם המחאה. עם ההפגנות. עם האמהות והאבות האחים והאחיות וגרונותיהם הניחרים מרוב צעקות וככי ופיחד ותסכול. ועם עשרות ולעיתים מאות אלפי הישראלים הטובים שיוצאים מביתם מזיעים, דומעים וחלקם אף מדממים ברחובות מול משטרה אטומה ואלימה. האם הם משפיעים? במבחן התוצאה, חייבים להודות, בינתיים לא. אטומי הלב שאמורים לפרוש מן הממשלה ולהציל אותנו ממנה, לא שומעים אותם או שומעים ולכן גם. זה לא משנה. המפגינים אמורים לנטוע את עצמם מול בתיהם של בעלי ההשפעה הפוטנציאליים: הרגולטורים, ראשי מערכות הביטחון, מובילי המגור העסקי ומנהיגי האופוזיציה. עליהם לספק תמיכה לצד הדרישה מאנשים אלה לעבוד קשה הרבה יותר. אולי הם יקבלו כוחות ורוח גבית לצאת מקבעונות, לייטול סיכונים ולהוביל מהלכים גדולים. עתידנו בידם.

שני אנשים בלבד משפיעים כאמת על חייהם של הישראליים בשנה האחרונה ובואכה 2025: בנימין נתניהו ויחיא סינוואר. נתניהו מנהל את קואליציית ה־64 שלו ואת המדינה כמו בעל בית פרטי. יש ממשלה, וקבינט וכנסת אבל זה רק לכאורה. גם מי שחושב שנתניהו נגרר ומטיל אחריות על איתמר בן גביר ובצלאל סמוטריץ' אמור לדעת שזה סתם ספין. כמו הספין שנתניהו נשלט על ידי אשתו ובנו. נתניהו מוביל את התקופה האפלה ביותר של המדינה שעלולה להיות אפלה יותר. רק הוא. השאר עושים בשבילו את העבר הזה. זה עולה להר הבית, וזה לא מוכן להכין תקציב. זה מעלה פוסטים שטניים על בגידת הצבא וזו מוסיפה לנהל של בעלה בשיחה עם אלחנן דנינו, אביו של החטוף אורי דנינו שנרצח במנהרה, על בדידותו מול כל הגורמים המקשים עליו לנצח: "יש גם צבא". המסמוס הזה של האחריות הבלעדית חשוב לנתניהו. יש שרים, יש משפחה. פעם שליט ופעם נשלט. וכן, גם על סינוואר הוא לא שולט, כמוכן. הסינכרון המאקברי ביניהם דומה ל־Folie a-deux (שיגעון בשניים) מתיאוריית הפסיכואנליזה המשותפת של הפסיכיאטר הצרפתי ארנסט שארל לאסג מ־1877. שניהם רוקדים את ריקוד המלחמה, זה מאורמונותיו וזה ממנהרותיו. רוקדים כי אם יפסקו, יפלו. כל שאר המשפיעים הפוטנציאליים צופים במתרחש ומשמיעים פעם באף פעם קול מחאה. נתחיל ברגולטורים. נגיד בנק ישראל פרופ' אמיר ירון מתכתש מילולית עם שר האוצר על החשיבות המוכנת של מדינה עם תקציב. היועצת המשפטית לממשלה גלי בהרב מיארה כתבה לאחרונה מכתבים לממשלה על הליכי קבלת החלטות בלתי תקינים ביציאה למבצע צבאי, על חוק הגיוס ושליחת הצווים, על סבסוד מעונות יום לאברכים, על הליך בחירת נציב שירות המדינה. שני הנמענים, כמו כל הממשלה, נותרו עדיין על כנם. ומה עם ראשי מערכת הביטחון? ראש המוסד דדי ברנע וראש השב"כ רונן בר מיטלטלים בין קטאר לקהיר, בין יאוש לאינתיקווה. עמדתם לא קובעת. הרמטכ"ל ממשיך להוביל מלחמה שכבר אינה מלחמה בדרום ומלחמה שטרם הוכרזה ככזו בצפון, ונמחץ בעצמו במלחמה על הנרטיב. ומעליהם המפוטר בפוטנציה שר הביטחון יואב גלנט שנאבק על שרידי ההשפעה שלו בקבינט ובממשלה. האם הם מכנסים מסדר עיתונאים נוסח המלך הוא עירום ומוזהרים את הציבור? לא. הם עדיין ממלכתיים. וחוששים, יש להניח, שאם יתפטר רו ימנו במקומם נערי גבעות. החשש הזה הוא הדבק שמ שאיר אותם בתפקיד, בכחינת הרע במיעוטו. ובתוך כך הם משמשים בו זמנית עלה תאנה וכליא ברק למניעיו והשתל־חיותיו של ראש הממשלה.

היכן הם המשפיעים מהמגור העסקי? אלה שדחפו בצדק את יו"ר ההסתדרות ארנון בר דוד לשביתה שתיוגה על ידי

המפגינים
אמורים לנטוע
את עצמם מול
בתיהם של
בעלי ההשפעה
הפוטנציאליים:
הרגולטורים,
ראשי מערכות
הביטחון,
מובילי המגור
העסקי ומנהיגי
האופוזיציה.
עליהם לדרוש
מאנשים אלה
לעבוד קשה
הרבה יותר.
אולי הם יקבלו
כוחות ורוח
גבית להוביל
מהלכים גדולים

ד"ר איתי שילוני הוא מייסד ומנכ"ל S2R, חברה לייעוץ ארגוני אסטרטגי ומרצה עמית בביה"ס אריסון למינהל עסקים באוניברסיטת רייכמן

page

373